

het koninkrijk der hemelen. En ze willen allen God dienen: de één op den kathedraal, de ander met de werkschort voor; ieder op zijn plaats. Ze willen allen God dienen; het bankbiljet van den zakenman en van den goed gesalarieerden ambtenaar moet daarvoor evengoed dienst doen als het kleine muntstukje van de arme werkvrouw. Uit beide spreekt de hartelijke begeerte om in gehoorzaamheid aan Gods bevel mee te mogen helpen bouwen aan het Sion Gods. En daarin is ook de beleving van de gemeenschap der heiligen.

En als we zoo de kerk en de gemeenschap der heiligen en de versterking van het geloof bezien, dan hebben we ook meteen een verklaring bij de hand voor velen die naar hun beweren van deze gemeenschap der heiligen niets zien en daarom gezocht hebben naar andere middelen om deze te mogen bevorderen. „Van die onderlinge gemeenschap komt in de kerk immers toch niets terecht”, zoo betoogt men. „Daar zien we in het leven niets van. Daarom is het veel beter, gelijkgezinden met gelijkgezinden te doen samenkomen. Wat we wel zien, zoo gaat men verder, dat is de haat en de afgunst die zich ondanks alle klinkende toespraken blijft vertoonen; dat zijn de maatschappelijke tegenstellingen, die zich in het verdeelde leven blijven openbaren, ondanks enkele momenten van eenheidsdemonstratie.

Daartegenover moeten we echter opmerken, dat men betrekkelijk gemakkelijk zoo kan spreken en zijn critiek kan doen hooren. De gemeenschap der heiligen is allereerst en allermest een zaak van het geloof. Dat de geloovigen allen beziel zijn van dezelfde begeerte om mee te mogen bouwen aan het koninkrijk Gods en om te mogen strijden voor de eere Gods, dat is vooral een stuk van ons geloof. Want wij gelooven de gemeenschap der heiligen. En als ook binnen den kring des Verbonds geklaagd wordt over gemis aan warmte en liefde en barmhertigheid, dan moet een ieder zich steeds weer beproeven met deze vraag: Wat moet, wat kan ik zelf doen ter eere Gods om de gemeenschap der heiligen te bekrachten? Daar begint het mee. Elk moet zich schuldig weten. Ieder moet zich beijveren, zijn gaven ter nutte en ter zaligheid van den ander gewillig en met vreugde aan te wenden.

Dus geen groepsvorming. Geen organisatie van „werkverbanden” om wat tot stand te mogen brengen. Maar in de breede gemeenschap der kerk die leeft uit de verlossing die in Jezus Christus is, en waar de liefde woont, daar zal de Koning der kerk Zijn volk zegenen, en doen opwassen en toenemen in de genade en bekwaam maken tot het vervullen van zijn hooge roeping.

D.

H. M.

UIT DE SCHRIFT

Aan de gemeente Gods.

Aan de gemeente Gods, die te Korinthe is, den geheiligden in Christus Jezus, den geroepen heiligen. 1 Kor. 1:2a

Het moet een ieder, die den aanhef van Paulus brief aan de gemeente van Korinthe leest, opvallen, dat de apostel de heiligheid van de gemeente zoo sterk op den voorgrond stelt. Er worden in het vervolg van dezen brief onthullingen gedaan over de openbare zonden in deze gemeente, die ontstellend zijn. Wij mogen mischien zelfs zeggen, dat in geen enkelen brief van Paulus zooveel zonden gesignaleerd worden als juist in dezen brief aan Korinthe. En toch, toch wordt de gemeente genoemd: een gemeente van geroepen heiligen, van geheiligden in Christus Jezus.

Paulus spreekt hier „van objectieve heiligheid, die de gemeente ondanks alles, omdat ze gemeente blijft, in Christus Jezus behoudt”. (Grosheide.) God heeft deze Korinthiërs geroepen om te zijn een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom.

Wij moeten op dat „zijn” allen nadruk laten vallen. God heeft de Korinthiërs niet geroepen om heiligen te worden, maar om heiligen te zijn! En God heeft deze Korinthiërs ook niet loggelaten na hun roeping, maar Hij gaat door zijn dienstknechten, de gemeente te vermanen, ernstig en dringend, om toch te wandelen waardig het evangelie van Jezus Christus.

Het opschrift boven dezen brief is al dadelijk een roepstem tot bekeering. De gemeente van Korinthe, in wier midden dit apostolisch schrijven straks zal worden voorgelezen, moet opschrikken bij het hooren van dit adres: Aan de heiligen in Christus Jezus!

De leden van die kerk moeten zichzelf dan deze vraag stellen, ieder voor zich: Leef ik als een heilige? Is mijn levenswandel en die van mijn kinderen in overeenstemming met het praedicaat dat ons toegekend wordt?

Dan moeten deze afkeerige kinderen zichzelf beproeven, opdat ze van dwalende kinderen weer ten volle kinderen Gods mogen worden, die in alle dingen rekening houden met Gods geboden. Het

zelfonderzoek in de gemeente van Korinthe is wel zeer noodzakelijk.

Paulus spreekt nadrukkelijk de gemeente Gods in de plaats, waar hij geruimen tijd het evangelie gebracht heeft, aan als de gemeente van Jezus Christus, van geroepen heiligen. Dit is zijn aanspraak: Gij zijt heiligen! Geroepen uit de duisternis tot Gods wonderbaar licht.

Doch diep moet het dan bij het hooren van dit woord in de zielen klinken: Leef ik ook als zoodanig? En handelt en spreekt en denkt ik als zoodanig?

Datzelfde geldt nog voor de kerk des Heeren.

De gemeente Gods, die samen vergaderd wordt tot den dienst des Woords, wordt elken keer als zij onder de leiding van de ambtsdragers is bijeengekomen, aangesproken op deze wijze: Geliefde broeders en zusters in onzen Heere Jezus Christus!

Allen, die ingeschreven staan in de ledenboeken van een plaatselijke Geref. Kerk en die geroepen worden om 's Zondags met heel de gemeente samen te komen tot het hooren van Gods Woord, worden dus aangeduid als: broeders en zusters in Christus Jezus. Maar dat wil in het geheel niet zeggen, dat ieder, die ingeschreven staat, met deze aanspraak zichzelf gerust mag stellen en zeggen: Het is met mij dus in orde!

Integendeel, deze aanspraak moet alle leden der kerk — doopleden en belijdende leden — dringen tot ernstig zelfonderzoek.

Ieder moet zich deze vraag stellen: Leef ik als een broeder, en gedraag ik mij als een zuster? Dan moet een ieder zijn schuld belijden en het erkennen dat hij in heel veel dingen te kort schiet! Dan moet het de bede zijn: Leid mij op den eeuwigen weg. (Psalm 139:24.)

Vooraf moet deze aanspraak hen treffen, die reeds voorwerp van kerkelijke vermaning en tucht-oefening zijn, de gecensureerden.

Zij worden nog gerekend tot de kerk des Heeren. Hun naam is nog niet geschrapt uit het ledenboek, maar het is openbaar, dat zij zich als broeders en zusters in Jezus Christus niet gedragen. Moet het dan zoover komen, dat ook geconstateerd moet worden, dat ze geen broeders en zusters zijn en dat ze gelijk te stellen zijn met degenen die in ongelooft volharderen?

Wij zullen bidden, dat het woord van vermaan ingang mag vinden bij deze geroepen heiligen en dat ook dezen in boete en berouw mogen terugkeeren tot hun God en Vader, opdat zij weer in volle rechten mogen zijn broeders en zusters van 's Heeren Kerk op aarde.

D.

H. M.

KERKELUK LEVEN

De scheuring in Amerika. (VIII.)

Verleden week besloten we met de opmerking, dat verduidelijking der drie punten van Kalamazoo o.i. gewenscht, en noodig was. We zouden van dit gevoelen rekenschap geven.

We kunnen daarbij gevoelig wijzen op een geval uit den laatsten tijd, dat als illustratie dienen kan. 't Geval wilde n.l., dat een predikant der Chr. Ref. Church, tegen het einde van mijn vertrek een artikel, dat naar mijn bescheiden meening aan ettelijke vergassingen laboreerde, geplaatst zag in „The Banner”, waarin hij opkwam tegen wat hij noemde mijn exegese van Rom. 2:14, 15. Tot nu toe is het mij niet gelukt, hetgeen ik daartegen opmerkte, in „The Banner” geplaatst te krijgen. Wat de redactie van dit blad, door eigen lezers ondervraagd naar de reden van dit niet-opnemen, antwoordede was, 't spijt me, dit te moeten constateeren, niet juist. Ze had verscheiden verlangens, die ik alle billijken kon, behalve één: mijn weerlegging mocht niet meer woorden bevatten dan het artikel van ds L. Dit werd mij bericht, na dat ik een eerste artikel had ingezonden (op Goeden Vrijdag). Toen (na ontvangst van dat eerste artikel) werd gezegd: tegen lange in 't nederlandsch geschreven stukken hebben we bezwaar (wat ik billijken kon), we moeten eerst 't geheel hebben oer we beginnen te plaatsen (wat ik ook verstaan kon), en: u krijgt niet meer ruimte dan ds L. (dat kon ik niet billijken, omdat men meestal in minder woorden een bewering poneeren dan degelijk weerleggen kan). Tot twee maal toe is me dit geschreven, vlak vóór en na mijn vertrek.

Ik heb toen verzocht: plaats dan maar wat ik vast inzond, ik kan dan later, na terugkeer, nog wel eens een tweede stuk schrijven (dan komt niet alles ineens, ik moest trouwens nog vrij onverwacht naar Europa terug), of anders, als de redactie blijft staan op den eisch van niet-meer-regels dan ds L., plaats dan alleen maar wat ik zond, we moeten dan maar een streep er onder zetten. Hoewel ik nog vóór mijn terugkeer naar Europa deze beide laatste mogelijkheden aanwees, werd het artikel niet geplaatst; men kwam — zie boven — nog eens aandragen met 't verlangen van: niet meer woorden dan ds L. Thans (juist heden, begin Juli) krijg ik een verklaring, dat ik ook wel een wat langer artikel mocht inzenden, al of niet onder wijziging van wat reeds ingezonden was. Deed ik dat, dan zou 't natuurlijk ongeveer Augustus worden, eer ik plaatsing kreeg.

Ik heb toen maar bij schrijven van heden voor de eer

bedankt, vooral nu de Redactie eerst aan de lezers een onjuist bericht had gegeven aangaande de oorzaken van het niet-plaatsen der copie.

Zonder me verder over deze houding van het orgaan uit te laten (een bewijs van rust en vertrouwen in de eigen zaak kan ik er niet in zien) geef ik het stuk (behalve de mij niet teruggezonden naschriften) hier een plaats. Ik doe dat terwille van onze nederlandsche en amerikaansche lezers, wijl de kwestie van Rom. 2:14, 15 (opgedoken in de debatten rondom Kalamazoo) voor ons allen van beteekenis is, en ook, wijl men zoo nagaan kan, hoe spoedig „De Heraut” meent, dat een bepaalde opinie „weerleghd” is (zooals het blad met het oog op ds L.'s beweringen constateert...). Ik laat het stuk onveranderd: de algemeene kwestie komt vanzelf wel naar voren. Hier volgt het (het gaat over mijn catechismusverklaring, zie blz. 78—99, vgl. blz. 148 noot):

Over de „Exegese” van Rom. 2:14, 15.

Aan de Redactie van „The Banner”,
Grand Rapids, Mich.

Hooggeachte Redactie,

Op het artikel van ds G. A. Lyzenga, onder den titel „Dr Schilder's Exegesis of Romans 2:14, 15” moge ik in Uw blad het volgende antwoorden.

1. Blijkens zijn titel meent ds L., dat ondergeteekende zich gewaagd heeft aan een „exegese” van Rom. 2:14, 15. Dit is niet waar. Ik ben dogmaticus en geen exegeet, en laat me liever voorlichten door deskundigen, wanneer het op exegese aankomt; hetgeen natuurlijk zelf standig nadenken niet uitsluit. Zoo heb ik ook inzake Rom. 2:14, 15 me laten leiden door prof. dr S. Greijdanus, voorzover zijn in Nederland en daarbuiten bijzonder hooggeschatte wetenschappelijke commentaar op Romeinen (Bottenburg, Amsterdam) mij helpen kon op het punt, waarom het mij te doen was. Dat was niet, zooals ds L. schijnt te meenen, de exegese als zoodanig van dien tekst, doch de „draagwijdte” van dien tekst. Dat staat op bl. 73 van mijn catechismusverhandeling reeds aangeduid. Op bl. 78 staat, dat wegens het feit, dat dogmatici van zeer onderscheiden richting op dezen tekst funderen hun wel zeer uiteenlopende meeningen, men gedwongen is, zich af te vragen, welke theologische beteekenis gezegde plaats heeft. Al wat ik verder ten beste gaf over de beteekenis der aangehaalde plaats, is onder dit gezichtspunt te bezien. Gereformeerden hebben steeds te bedenken, dat men uit de Schrift, en een bepaalde Schriftplaats, nooit meer „halen” mag, dan er in ligt. De vraag naar de „draagwijdte” van een tekst is elken dogmaticus noodig bij en vóór alle onderzoek. Anders praat hij maar na, en laat de Schrift zeggen, wat hij wil, in steed van werkelijk aan haar gehoorzaam te zijn, en in die gehoorzaamheid binnen de kerk voort te gaan van kracht tot kracht.

2. Ds Lyzenga begint met de uitspraken van de synode van 1924 in het brandpunt der belangstelling te plaatsen, en zegt dan, dat mijn catechismusverklaring, evenals mijn lezing te Orange City, „rejects the explanation of our synod of this passage”. Op deze manier kan men gemakkelijk de „Banner”-lezers in den waan brengen, dat de gast uit Nederland polemiseerde tegen de synode der Chr. Ref. Church. Maar dat is toch niet meer dan loos alarm. Men lette slechts op de volgende feiten:

a. in mijn Catechismusverklaring heb ik geen oogen blik gedacht aan de synode der Chr. Ref. Church. Ik had het, zooals ieder lezen kan, over oude theologen, alsmede over een nieuweren, maar die woont niet in Amerika;

b. in mijn lezing te Orange City heb ik evenmin gepolemiseerd tegen de synode. In het algemeen merkte ik op, dat betreffende het probleem der algemeene genade (ruim genomen) meer dan één plaats, die vroeger doorgaans in een bepaalden zin werd uitgewerkt, thans door exegeten van (ook) gereformeerden huize anders werd verstaan, dan vroeger door velen gedaan werd. Onder die plaatsen noemde ik ook Rom. 2:14, 15. Dat ging dus over het probleem der „gemeene genade” in het algemeen;

c. het geval wil, dat de synode van Kalamazoo 1924 volstrekt niet, zooals ds L. beweert, een eigen „explanation of our synod of this passage” gegeven heeft. Ze is voor het gevaar van het synodale vastleggen van exegetische uitspraken in dezen bewaard gebleven. Want wel lees ik op bl. 132, vgl. 121, dat een synodale commissie zich op Rom. 2:14, 15 beroepen heeft ter ondersteuning van een bepaalde door haar ter aanvaarding voorgedragen opvatting, maar uit de blz. 145 en 146 blijkt, dat het voorstel der commissie slechts na het ondergaan van eenige wijzigingen werd aangenomen, weshalve niemand haar voorstel als besluit der synode aanmerken mag (wat trouwens steeds van zelf spreekt); alsmede, dat deze commissie zelve niet eens zich heeft begeven in een exegese van Rom. 2:14; alsmede dat eveneens de synode van Rom. 2:14, 15 zelf geen exegese gegeven of vastgesteld heeft. Ze heeft alleen maar uitgesproken, dat uit de aangehaalde Schriftuurplaatsen (dus ook Rom. 2:14, 15) blijkt, dat ook onwedergeborenen burgerlijk goed kunnen doen. En zelfs is de term „burgerlijke gerechtigheid”, die met een „z.g.” in de formulering van het vraagpunt voorkomt, in het besluit zelf niet te vinden; dat spreekt van „burgerlijk goed”. Welnu, over dat burgerlijk goed heb ik me niet eens uitgesproken. Noch in de Catechismusverklaring, noch te Orange City. Het is dan ook, om in de taal van ds Lyzenga te spreken, „nonsense”, dat ik ooit van mijn leven eenige „explanation” der synode zou weersproken hebben. Men kan niet weerspreken, wat niet bestaat. En,

d. al zou zulk een exegetische uitspraak van de Chr. Ref. Synode bestaan, dan zou ik er nog niet tegen hebben gestreden, om de doodeenvoudige reden, dat ik er letterlijk niets tegen heb, in rede of boek te beweren, dat de onwedergeborene burgerlijk goed kan doen. Want alles komt er dan verder maar op aan, wat men verstaat onder „burgerlijk”, en wat onder „goed”. Een vraag, waarover oudere theologen folianten hebben volgeschreven, en die er wel blijven zal, tot aan den dag des Heeren toe. In heel mijn cate-

chismusver-
lijk goed”
geraakt. O
de dogm
lijk goed”
sic. Maar l
algemeen
grondpr
„The Bann
tegen een s
2 een uitsp
waarden. O
wezigheid
en wien ik
zijn woord
geloof aan
„schrijv
zal hebben
15, waar
mede door
lezers, dat
der wet zij
dogmatisc
van Kalam
uitgelaten.
ik ook in O
was ik er
a. de din
te zien. H
met de syr
wonderd, i
waarmee d
heeft de sy
het hart te
uitspraak
(dat is dus
gesteld wor
vloed, dat
elk woord
woorden: v
omschrijvin
En denkt
schreef, dat
ieder geref
met gemak
het „invloec
naar het m
in staat stel
dat ik — g
gese waarv
— zou heb
optreedt? I
precies als
Kalamazoo,
inbracht teg
vloed” Gods
toevoegen,
betrof; en n
15 citeerde
3. Hoe L
Lyzenga lee
serieus ges
ring merkte
dat God Zij
van den m
gemeene op
Ik zei dus t
15 niet. We
wat ik ontk
2 niet-ver
meld staan
haar hoofd
nader te om
een om te
vraag antw
„Hij (Paulu
tot dat pole
nature” plu
door innerli
zeggen: „doe
nog al een
prof. dr S. C
van ds Lyze
met nadruk
de uitdruk
Als Paulus
Lyzenga nie
anders. Als
moet ds Ly
steuning va
besluiten: d
weer te v
moet hij ev
Greijdanus
merkte, dat
niet zelf
openbaring
kwestie gro
er aan toe,
lijk. Dat is
voorzichtig
geen ander
handelinge
Anders bou
komt er i
gesprekken
houdt.
4. Mijn o
„andere” v
kan, dat ie
bepaalde be
maar zonde
die bepaald
staat niet, v
voelde, toen
weer ik ds
Lyzenga ev
fantastieën,
be may rejs
ik steek he
nadrukke
wat in Ned